

Krav. Dette Krav kan naturligvis ikke udvides til det urimelige, som det vilde være, at man f. Eks. skulde kunne sidde i Thorshavn og bestemme, hvor mange Penge Danmark skal udrede til Færøerne. Et saadant Selvstyre kan selvfølgelig ikke praktiseres. Men at Færingerne ikke skulde have Lov til at styre og ordne deres egne Sager deroppe, det, synes jeg, vilde være ganske urimeligt; og jeg tror heller ikke, at der er nogen virkelig Væsenforskel mellem de to Partier deroppe. Imidlertid gør begge Partier sig jo stor Umage for at skabe en tilsyneladende stor Kløft imellem sig; og meget af den Strid, der er imellem dem, forekommer mig at være Strid om Kejserens Skæg. Noget reelt Indhold har denne Strid ikke. Der er en god Portion Personlighed deri, ligesom der er alle andre Steder i denne Verden. Og saa strides man for det meste om Ord, ikke om Realiteter.

Se, dette med Hensyn til det nationale. I denne Forbindelse vil jeg gerne sige et Par Ord om den Sag, som allerede har bevirket, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, det ærede Medlem Hr. Pürschel og det ærede Medlem Hr. Rode har udtalt sig vedrørende Færøerne, nemlig Spørgsmaalet om Skoleundervisningen deroppe. Forholdet er jo det, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og det ærede Medlem Hr. Pürschel har misbilliget Undervisningsministerens Skrivelse til Lagtinget vedrørende dette Spørgsmaal, hvorimod det ærede Medlem Hr. Rode har udtalt, at han billiger denne Ministerens Handling. Hele dette Spørgsmaal har været diskuteret vidt og bredt, og man skulde tro, at der ogsaa her var en kolossal Modsætning mellem de to Partier deroppe, men dette er slet ikke Tilfældet. Det reelle i Spørgsmaalet er, at de Vedtagelser, der har fundet Sted, medens Selvstyrepartiet havde Flertal i Lagtinget, og de Vedtagelser, der har fundet Sted, medens Sambandspartiet har været Flertal, og endelig Ministerens Skrivelse kun er forskellige med Hensyn til Ordene; men der er egentlig ingen reel Forskel med Hensyn til Indholdet. Jeg vil gerne kort oplæse, hvad de to Partier og hvad Ministeren siger om dette Skolespørgsmaal, fordi dette allerede er blevet og sikkert under den følgende Debat yderligere vil blive omtalt.

Hvad siger nu det nuværende Flertal paa Færøerne med Hensyn til Skoleundervisningen? I en Lagtingsbeslutning hedder det: „Efter Lagtingets Formening kan og bør Tilegnelsen, særlig for de yngre Børns

Vedkommende, lettes ved Benyttelse af Børnenes sædvanlige Talesprog, Færøsk, medens det, for at den fornødne Færdighed i Brugen af det danske Sprog kan opnaas, formenes nødvendigt, at Undervisningen i de enkelte Fag, navnlig overfor de ældre Børn, hovedsagelig foregaar paa Dansk.“ Altsaa, Sambandspartiet siger, at de yngre Børn undervises selvfølgelig paa Færøsk, og for de ældre Børns Vedkommende skal man særlig lægge Vægt paa Undervisningen i Dansk.

Hvad siger Selvstyrepartiet om dette Spørgsmaal? De siger: „Undervisningssproget er Børnenes Talesprog. Ved Undervisningen i Færøsk og Dansk lægges der Vægt paa, at Børnene opnaar Færdighed i Brugen af de to Sprog, saavel i Læsning som i Tale og Skrift.“ Ja, jeg kan ikke se rettere end, at disse Ord i og for sig dækker over fuldstændig den samme Mening som den, der ligger i Sambandspartiets Udtalelse om, at Børnene skal undervises baade i Dansk og Færøsk og skal have den fornødne Færdighed.

Hvad siger saa Ministeren, eller, rettere, hvad er det, Ministeren henstiller til Færingerne? Det er, at der skal undervises i Færøsk, skriftlig og mundtlig, i Dansk, skriftlig og mundtlig, og saa hedder det videre: Undervisningssproget er Færøsk, dog at Undervisningen i Dansk, Danmarks Historie og Geografi foregaar med Dansk som Undervisningssprog, og at der tillægges Faget Dansk et saadant Timetal, at Børnene ved Skolens Udgang ved Siden af at have opnaaet Færdighed i Brugen af Færøsk ogsaa har opnaaet Færdighed i Brugen af det danske Sprog. Jeg kan med min Forstand ikke se, at der er nogen nævneværdig Forskel paa disse tre Udtalelser. Jeg opfatter Ministerens Udkast som et Forsøg paa at faa de to Partier forligt om dette Spørgsmaal. Dette er imidlertid ikke lykkedes, idet begge Partier deroppe var rørende enige om, at de ikke vilde forliges, en af Føerne for det ene Parti har sagt til mig: Nej, den Kamp skal føres til den haarde Ende, hvortil jeg svarede: Det er nu ikke det rigtige Udtryk, De bruger; J. K. Lauridsen havde en anden Maade at udtrykke sig paa, han sagde: I Politik gælder det om at finde en Sag, man kan rumle paa til Dagenes Ende. Jeg kan ikke faa andet ud af det, end at de to Partier i dette Spørgsmaal opretholder en kunstig Forskel for at kunne rumle videre til Dagenes Ende, thi det, Ministerens Udkast og de to andre Udtalelser dækker over, er, hvad